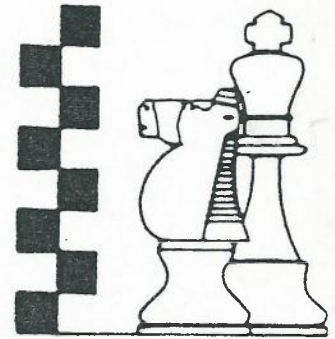

INTERNE TRÆK

Nr.2

Juni 1991

28. årgang

Sæsonen 1990/1991:

Rødovremester 1990:

Søren Drejfeldt

Klubmester 1991:

Ole Bruun

Vinder af forårsturneringen:

Dan Grøndahl

Vinterturneringen 1990/1991:

Vinder:

Mesterrækken:

Ole Bruun

1. Klasse : Kim Andersen

2. Klasse : Leif Redke

3. Klasse : Allan Thesberg Christiansen

4. Klasse : John Vestergård

N.B.! Husk International Skaktturnering

Valhøj Skole - 24. juni til 4. juli

Kampen om årets klubbmesterskab udviklede sig til en duel mellem to spillere som begge gik ubesejrede igennem turneringen: Ole Bruun som vandt det sidste afgørende hængeparti blev årets klubbmester. Et flot come-back til turneringsskak i denne sæson. Gyula Szucs blev nr. 2 og ydede som altid en solid præstation. Gisli Hardarsson debuterede i mesterklassen med en fornem 3. plads.

1. klasse blev suverænt vundet af Kim Andersen som herved gentog sejren fra Rødovre-mesterskabet. Det bliver spændende at følge Kim i næste års mesterklasse. Frank Jensen overraskede med en sikker 2. plads og Lars Zwisler var som sædvanlig at finde i præmierækken.

2. klasse: Leif Redke ville lige bevise at nedrykningen fra 1. klasse var en misforståelse, men han blev fulgt til dørs af juniorspilleren Rune Skov Hansen som udviste et udmærket talent for spillet. Knud Hornhaver førte længe men det glippede i de sidste runder så han måtte nøjes med en 3. plads efter en udmærket turnering.

3. Klasse: Klassen blev præget af nye og tilbagekomne spillere og vandtes af Allan Thesberg Christiansen. Desværre skal Allan flytte til Odense og vi får ikke muligheden for at følge udviklingen i hans skakspil. $\frac{1}{2}$ point efter Allan har vi David Lamhauge og Bjarne Røhder og det bliver spændende at følge dem fremover. Jørgen Pedersen overraskede med en fin 4. plads.

I 4. klasse levede favoritterne op til værdigheden og klassen blev vundet af John Vestergård med 9 points efter 8 gevinster og 2 remis i 10 partier. Flot. Winnie Sørensen blev en flot nr. 2 og ikke uventet var Jan Nielsen med i toppen som nr. 3.

I forårsturneringen deltog 38 spillere og vi blev vidne til mange overraskende resultater som sædvanligt. Der er ikke nogen tvivl om at turneringsformen er populær blandt medlemmerne idet man kan møde andre spillere end til daglig.

Af overraskende resultater kan nævnes: Gerdinum fra 4-klasse vandt over Claus Larsen (M) og Bjørn Enemark, Jakob Enemark over Lars Zwisler, Bjarne Røhder over Arne Østergård. Selv om der i skrivende stund mangler at blive afviklet nogle få partier er Vinderen af Forårsturneringen et af klubbens nye medlemmer: Dan Grøndahl.

Dan som er en meget stærk mesterspiller har levet op til favoritværdigheden og har muligheden for at score max. Foreløbig er det blevet til 7 point af 7 mulige, og der mangler kun det sidste parti.

Szucs, Leif Sørensen, Jan Nielsen, Leif Tange, Ejler Andersen, Knud Hornhaver, Jakob Enemark er på nuværende tidspunkt sikker på præmie.

Vinterturneringen: Mesterskabsklassen:

1. Ole Bruun	-	$\frac{1}{2}$	1	$\frac{1}{2}$	1	$\frac{1}{2}$	1	1	1	$6\frac{1}{2}$		
2. Gyula Szucs	$\frac{1}{2}$	-	1	$\frac{1}{2}$	1	1	$\frac{1}{2}$	1	$\frac{1}{2}$	6		
3. Gisli Hardarsson	0	0	-	1	1	1	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	5		
4. Jørgen Larsen	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	0	-	0	1	1	1	$\frac{1}{2}$	$4\frac{1}{2}$	korr.	15.00
5. Jan Nielsen	0	0	0	1	-	$\frac{1}{2}$	1	1	1	$4\frac{1}{2}$	korr.	12.00
6. Egil Volden	$\frac{1}{2}$	0	0	0	$\frac{1}{2}$	-	1	1	1	4		
7. Leif Tange	0	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	0	0	0	-	0	1	2	korr.	7.00
8. Per Kuhlmann	0	0	$\frac{1}{2}$	0	0	0	1	-	$\frac{1}{2}$	2	korr.	5.25
9. Claus Larsen	0	$\frac{1}{2}$	0	$\frac{1}{2}$	0	0	0	$\frac{1}{2}$	-	$1\frac{1}{2}$		

Vi gratulerer alle præmietagerne med deres resultater.

Husk International Skak i dagene 24 juni - 4 juli på Valhøj Skole.

I dette nummer bringes den sidste del af Dennis Jürgens novelle: Stormesteren. - Vi takker forfatteren!

1. klasse:

1. Kim Andersen	-	1	1	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	1	$\frac{1}{2}$	1	7 pts.	
2. Frank Jensen	0	-	1	1	1	1	$\frac{1}{2}$	0	$\frac{1}{2}$	1	6	
3. Lars Zvisler Jensen	0	0	-	1	0	1	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	1	$5\frac{1}{2}$	
4. Michael Rosenby	$\frac{1}{2}$	0	0	-	1	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	1	$\frac{1}{2}$	5	
5. Flemming Bruun	$\frac{1}{2}$	0	0	1	0	-	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	1	$4\frac{1}{2}$	korr. 19,25
6. Bjørn Enemark	$\frac{1}{2}$	0	0	0	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	-	0	1	1	$4\frac{1}{2}$	korr. 16,75
7. Niels Holger Nielsen	0	$\frac{1}{2}$	0	0	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	-	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	4	
8. Henrik Brandenburg	0	1	$\frac{1}{2}$	0	0	0	0	$\frac{1}{2}$	-	$\frac{1}{2}$	$3\frac{1}{2}$	
9. Ejlert Andersen	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	0	0	0	0	0	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	-	$2\frac{1}{2}$	korr. 11,50
10. Bent Egeberg	0	0	0	$\frac{1}{2}$	1	0	$\frac{1}{2}$	0	$\frac{1}{2}$	-	$2\frac{1}{2}$	korr. 10,25

2. klasse:

1. Leif Redke	-	1	0	1	1	1	1	1	1	7 pts.
2. Rune Skov Hansen	0	-	1	$\frac{1}{2}$	1	1	1	1	1	$6\frac{1}{2}$
3. Knud Hornhaver	1	0	-	1	0	1	$\frac{1}{2}$	1	1	$5\frac{1}{2}$
4. Henning Olsen	0	$\frac{1}{2}$	0	-	0	1	1	1	1	$4\frac{1}{2}$
5. Dan Mathiesen	0	0	1	1	-	0	0	$\frac{1}{2}$	1	$3\frac{1}{2}$
6. P. Skeel Jacobsen	0	0	0	0	1	-	1	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	3
7. Christian Bang	0	0	$\frac{1}{2}$	0	1	0	-	0	1	$2\frac{1}{2}$
8. Alex Bukrinsky	0	0	0	0	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	-	0	2
9. Leif Clausen	0	0	0	0	0	$\frac{1}{2}$	0	1	-	$1\frac{1}{2}$

3. klasse:

1. Allan Thesb. Christiansen	-	0	$\frac{1}{2}$	1	1	1	1	$\frac{1}{2}$	1	6 pts.	
2. David Lamhauge	1	-	$\frac{1}{2}$	1	0	1	0	1	1	$5\frac{1}{2}$	korr. 20,75
3. Bjarne Røhder	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	-	1	1	$\frac{1}{2}$	0	1	1	$5\frac{1}{2}$	korr. 20,00
4. Jørgen Pedersen	0	0	0	-	1	1	1	1	1	5	
5. Jørgen Holst	0	1	0	0	-	1	0	1	1	4	
6. Rudolf Kuniss	0	0	$\frac{1}{2}$	0	0	-	1	1	1	$3\frac{1}{2}$	
7. Jakob Enemark	0	1	1	0	1	0	-	0	0	3	
8. Zoran Kuzmanovic	$\frac{1}{2}$	0	0	0	0	0	1	-	1	$2\frac{1}{2}$	
9. Ole Lindberg	0	0	0	0	0	0	1	0	-	1	

4. klasse:

1. John Vestergård	-	1	1	$\frac{1}{2}$	1	$\frac{1}{2}$	1	1	1	1	9 pts.	
2. Winnie Sørensen	0	-	1	1	1	1	1	$\frac{1}{2}$	1	$\frac{1}{2}$	8	
3. Jan Nielsen	0	0	-	1	0	1	1	1	1	1	7	
4. Harry Christiansen	$\frac{1}{2}$	0	0	-	1	$\frac{1}{2}$	1	$\frac{1}{2}$	1	1	$6\frac{1}{2}$	
5. Magnus Nielsen	0	0	1	0	-	$\frac{1}{2}$	1	1	0	1	$5\frac{1}{2}$	korr. 21,25
6. Egart Andersson	$\frac{1}{2}$	0	0	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	-	0	1	1	1	$5\frac{1}{2}$	korr. 19,00
7. Chr. Gerdinum	0	0	0	0	0	1	-	1	1	1	5	
8. Jesper Mikkelsen	0	$\frac{1}{2}$	0	$\frac{1}{2}$	0	0	0	-	1	1	4	
9. Bo Lindberg	0	0	0	0	1	0	0	0	-	0	2	
10. Willy Poulsen	0	$\frac{1}{2}$	0	0	0	0	0	1	-	0	$1\frac{1}{2}$	
11. Poul Erik Pedersen	0	0	0	0	0	0	0	0	1	-	1	

I turneringen deltog 48 spillere.

Der blev afviklet 208 partier hvoraf 44 endte remis.

I mkl: 11 remis af 36 partier.

1.kl: 17 remis af 45 partier.

2.kl: 5 remis af 36 partier.

3.kl: 4 remis af 36 partier.

4.kl: 7 remis af 55 partier.

Forårsturneringen.

Nr.	Navn	Gr.	1 ²	1 ³	1 ⁴	1 ²³	1 ³¹	1 ²	1 ⁷	1 ³	Point.	Korr.	Plac.
1.	Dan Grøndahl	A	1 ¹²	1 ¹³	1 ⁴	1 ²³	1 ³¹	1 ²	1 ⁷	1 ³	7	33.00	1
2.	Gyula Szucs	A	1 ¹¹	1 ¹⁴	1 ⁷	1 ³¹	1 ²⁹	0 ¹	1 ²⁵	1 ⁵	6 ^{1/2}		3
3.	Jan Nielsen	A	0 ¹⁴	1 ¹²	1 ⁸	1 ¹¹	1 ¹⁸	1 ⁹	1 ²⁹	1 ¹	7	28.50	2
4.	Egil Volden	A	1 ⁶	1 ¹⁶	0 ¹	0 ⁵	1 ¹⁴	1 ³⁷	0 ¹³	1 ⁸	4 ^{1/2}	29.00	14
5.	Gisli Hardarsson	A	1 ⁹	0 ⁷	0 ¹¹	1 ⁴	1 ¹⁶	1 ¹⁸	1 ¹⁵	0 ²	5	32.50	6
6.	Claus Larsen	B	1 ¹⁰	1 ⁵	0 ²	1 ¹⁹	1 ²¹	1 ³⁶	0 ¹	1 ²³	4	27.00	19
7.	Leif Tange	B	1 ¹⁰	1 ⁵	0 ²	1 ¹⁹	1 ²¹	1 ³⁶	0 ¹	1 ²³	6	33.00	4
8.	Per Kuhlmann	B	0 ¹⁶	1 ¹⁵	0 ³	1 ⁶	1 ¹³	1 ³²	1 ³⁴	0 ⁴	3 ^{1/2}	29.50	26
9.	Leif Sørensen	B	0 ⁵	1 ⁶	1 ¹⁴	1 ²⁵	1 ²⁸	0 ³	1 ³⁶	1 ²⁹	6	28.50	5
10.	Arne Østergård	B	0 ⁷	0 ¹¹	0 ¹²	1 ¹⁷	1 ³⁴	1 ²⁵	0 ²⁴	1 ²²	4	23.50	22/24
11.	Bjørn Enemark	B	0 ²	1 ¹⁰	1 ⁵	0 ³	0 ¹²	0 ³³	0 ³⁰	0 ²⁵	2 ^{1/2}		32
12.	Lars Zvisler Jensen	B	0 ¹	0 ³	1 ¹⁰	1 ³⁰	1 ¹¹	0 ²⁹	1 ²⁸	0 ²¹	4	31.00	16
13.	Michael Rosenby	B	1 ¹⁵	0 ¹	1 ¹⁶	1 ²²	1 ⁸	1 ²⁶	1 ⁴	0 ¹⁹	4 ^{1/2}	29.50	13
14.	Niels Holger Nielsen	B	1 ³	0 ²	0 ⁹	1 ²⁶	0 ⁴	0 ¹⁷	0 ²²	0 ³⁷	1 ^{1/2}		37
15.	Ejlert Andersen	B	1 ¹³	1 ⁸	0 ⁶	1 ²⁰	1 ³³	1 ²¹	0 ⁵	1 ¹⁷	5	26.50	9
16.	Klaus Mortensen	B	1 ⁸	0 ⁴	1 ¹³	1 ³⁸	0 ⁵	0 ¹⁹	1 ²⁶	1 ³¹	4 ^{1/2}	26.50	15
17.	Bent Egeberg	C	1 ²²	1 ²⁷	0 ²¹	0 ³⁶	0 ²⁶	1 ¹⁴	1 ³³	0 ¹⁵	4	23.50	22/24
18.	Rune Skov Hansen	C	1 ²⁴	0 ³¹	1 ²²	1 ³⁷	0 ³	0 ⁵	0 ¹⁹	1 ¹⁸	3 ^{1/2}	30.00	25
19.	Knud Hornhaver	C	0 ²¹	1 ³³	1 ²⁰	0 ⁷	0 ²³	1 ¹⁶	1 ¹⁸	1 ¹³	5	28.50	7
20.	Jørgen Andersson	C	0 ²³	1 ³⁴	0 ¹⁹	0 ¹⁵	1 ²²	0 ³⁰	0 ²¹	0 ³⁷	2	25.00	33
21.	Dan Sabroe	C	1 ¹⁹	1 ³²	1 ¹⁷	1 ²⁸	0 ⁷	0 ¹⁵	1 ²⁰	1 ¹²	5	27.50	8
22.	Henning Olsen	C	0 ¹⁷	0 ³⁶	0 ¹⁸	0 ¹³	0 ²⁰	1 ³⁵	1 ¹⁴	0 ¹⁰	2	23.00	34
23.	Morten Rosenby	C	1 ²⁰	1 ³⁷	1 ²⁹	0 ¹	1 ¹⁹	1 ³¹	0 ²	0 ⁷	4 ^{1/2}	33.00	11
24.	Bjarne Røhder	C	0 ¹⁸	0 ²⁸	1 ³⁸	1 ³⁴	0 ³⁰	1 ²⁷	1 ¹⁰	1 ³⁶	5	20.50	10
25.	Alex Bukrinsky	C	1 ²⁶	1 ³⁰	0 ³¹	0 ⁹	0 ³⁷	0 ¹⁰	1 ³²	1 ¹¹	4	25.00	21
26.	Rudolf Kuniss	D	0 ²⁵	1 ³²	0 ³²	1 ¹⁴	1 ¹⁷	0 ¹³	0 ¹⁶	1 ³⁴	3 ^{1/2}	22.50	29/30
27.	Jørgen Pedersen	D	0 ³¹	0 ¹⁷	0 ³⁰	0 ¹⁰	1 ³⁸	0 ²⁴	0 ³⁴	1 ²⁰	2	22.50	35
28.	Zoran Kuzmanovic	D	0 ³²	1 ²⁴	1 ³⁶	1 ²¹	0 ⁹	1 ⁶	0 ¹²	1 ¹⁸	3 ^{1/2}	28.00	27
29.	Jakob Enemark	D	1 ³³	1 ³⁵	1 ²³	1 ²²	0 ²	1 ¹²	0 ³	0 ⁹	4 ^{1/2}	32.00	12
30.	Jan Nielsen	D	0 ³⁶	0 ²⁵	1 ²⁷	0 ¹²	1 ²⁴	1 ²⁰	0 ¹¹	0 ³⁵	3 ^{1/2}	22.50	29/30
31.	Richard V. Jensen	D	1 ²⁷	1 ¹⁸	1 ²⁵	1 ²	1 ¹	1 ²³	0 ⁸	0 ¹⁶	4	30.00	17
32.	Ole Lindberg	D	1 ²⁸	1 ²¹	1 ²⁶	1 ²⁹	0 ³⁶	0 ⁸	0 ²⁵	1 ³²	3 ^{1/2}	24.50	28
33.	Chr. Gerdinum	E	0 ²⁹	0 ¹⁹	1 ³⁴	1 ³⁵	0 ¹⁵	1 ¹¹	0 ¹⁷	1 ⁶	4	25.50	20
34.	Villy Poulsen	E	0 ³⁵	0 ²⁰	0 ³³	0 ²⁴	0 ¹⁰	1 ³⁸	1 ²⁷	0 ²⁶	2	21.50	36
35.	Egart Andersson	E	1 ³⁴	0 ²⁹	0 ³⁷	0 ³³	0 ⁶	0 ²²	1 ³⁸	1 ³⁰	3	22.00	31
36.	Leif Clausen	D	1 ³⁰	1 ²²	0 ²⁸	1 ¹⁷	1 ³²	0 ⁷	0 ⁹	0 ²⁴	4	28.00	18
37.	Magnus Nielsen	E	1 ³⁸	0 ²³	1 ³⁵	0 ¹⁸	1 ²⁵	0 ⁴	0 ⁶	1 ¹⁴	4	23.50	22/24
38.	Bo Lindberg	E	0 ³⁷	0 ²⁶	0 ²⁴	0 ¹⁶	0 ²⁹	0 ³⁴	0 ³⁵	0 ³²	0		38

Præmietagere:

1. Dan Grøndahl
2. Jan Nielsen
3. Gyula Szucs
4. Leif Tange
5. Leif Sørensen

Gruppepræmier:

- Ejlert Andersen
 Michael Rosenby
 Klaus Mortensen
 Knud Hornhaver
 Dan Sabroe
 Jakob Enemark
 Richard V. Jensen
 Chr. Gerdinum

Tak for denne sæson: God Sommerferie og på gensyn til en ny spændende sæson

TIRSDAG den 13. August 1991.

KSU's klubholdturnering 1990-91: slutstillingerne.

Mesterrækken.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	IP.	MP.	
1. K41 II	--	4	4½	3½	5	5½	5½	5½	33½	11	Op i 3. div.
2. Amager I	4	--	3	5	5½	6	4	6	33½	10	
3. Albertslund I	3½	5	--	4½	4½	2½	5	5½	30½	10	
4. Øbro II	4½	3	3½	--	3½	7	5½	2½	29½	6	
5. Lyngby-Virum II	3	2½	3½	4½	--	3	4½	4½	25½	6	
6. AS04 III	2½	2	5½	1	5	--	3½	5	24½	6	
7. Rødovre I	2½	4	3	2½	3½	4½	--	4	24	4	Ned i 1. rk.
8. Hvidovre I	2½	2	2½	5½	3½	3	4	--	23	3	Ned i 1. rk.

2. række gruppe 4.

1. Vanløse II	--	5½	6	6	5½	6	6½		35½	12	Op i 1. rk.
2. Rødovre II	2½	--	5	4½	4	5	6		27	9	
3. Lyngby-Virum V	2	3	--	4	6	5	5½		25½	7	
4. K41 IV	2	3½	4	--	4½	6½	4½		25	7	
5. Brønbyvester I	2½	4	2	3½	--	3½	4½		20	3	
6. Gladsaxe III	2	3	3	1½	4½	--	4		18	3	
7. Tårnby IV	1½	2	2½	3½	3½	4	--		17	1	Ned i 3. rk.

3. række gruppe 3.

1. KS / STS III	--	5	5	3½	6½	6	6	7½	39½	12	Op i 2. rk.
2. Rødovre III	3	--	5½	4	5½	3½	5	6	32½	9	Op i 2. rk.
3. Amager V	3	2½	--	4½	5	5	6	4½	30½	10	
4. AS04 VII	4½	4	3½	--	2	4½	4½	6½	29½	9	
5. Brønshøj Sk. I	1½	2½	3	6	--	4½	5½	6	29	8	
6. Frederiksberg V	2	4½	3	3½	3½	--	5	7	28½	6	
7. Jernbanen II	2	3	2	3½	2½	3	--	3	19	0	
8. Gladsaxe IV	½	2	3½	1½	2	1	5	--	15½	2	Ned i 4. rk.

3. række gruppe 2.

1. Allerød III	--	3½	7	5	6	4½	6	7	39	12	Op i 2. rk.
2. Albertslund II	4½	--	5	4	5	5½	5½	6½	36	13	Op i 2. rk.
3. Hvidovre II	1	3	--	3½	3½	6	5	7½	29½	6	
4. K41 V	3	4	4½	--	4½	5	3	2	26	7	
5. Rødovre IV	2	3	4½	3½	--	5½	2½	4½	25½	6	
6. Øbro IV	3½	2½	2	3	2½	--	6½	4	24	3	
7. Brønshøj SF VII	2	2½	3	5	5½	1½	--	4	23½	5	
8. Tjalfe III	1	1½	½	6	3½	4	4	--	20½	4	Ned i 4. rk.

Som det fremgår af resultatlisten blev der flere plusser end minusser i årets turnering: En nedrykker og to præmietagere hvoraf den ene rykker op.

Ærgeligt for første holdet der manglede et sølle point for at blive i rækken. II holdet opnåede den forventede 2.plads da Vanløse's stærke hold ikke havde nogen svage kampe i år.

III holdet klarede oprykningen som forventet og er også stærke nok til at spille i anden række.

IV holdet overraskede igen bl. andet med sejr over Hvidovre's 2.hold. selv om holdet brugte flere reserver end tidligere.

Ialt spillede vi 216 partier og scorede 109 point.

Tab og vind

Jeg har i mange år været medlem af den lokale atletikklub. I 3 år var jeg redaktør på klubbladet, med det opfindsomme navn "RAC-nyt". Jeg havde dengang, og den nuværende redaktør har stadig, et tilbagevendende problem. MAN MANGLER INDLÆG I BLADET !!!

Redaktøren af "INTERNE TRÆK" er åbenbart ikke bedre stillet end sin atletikkollega. Og det er i grunden underligt. RAC-nyt's indehold er mødereferater, stævneberetninger, nye rekorder, resultatlister osv., altså næsten det samme som INTERNE TRÆK. Men med den vigtige forskel, at hvor jeg ikke kan lære meget af en anden atlets fysiske udfoldelse, så er der oftest noget at lære i et parti skak. Ikke altid, men ofte, og især når man er på mit niveau.

Jeg vil derfor opfordre alle, måske især de bedste spillere i klubben, om at skrive i bladet. Vi har brug for det.

- o -

I sidste nummer af INTERNE TRÆK havde jeg et indlæg med. Formanden complimenterede, og en anonym stemme sagde noget i retning af "Det er nemt nok at skrive, når man vinder". Ergo har jeg været nede i bunken af tabspartier til dette nummers indlæg.

Ret beset er der iøvrigt ikke tale om et tabsparti da det endte remis. Hvorfor jeg regner det for et tabsparti vil I se hen ad vejen.

Det er Vinterturningens tredje parti. 22 januar 1991. Jeg skal spille imod Bjarne Røhder der fører klassen (3'die klasse), med 2,5p af 3 mulige. Jeg har 2p af 2 mulige.

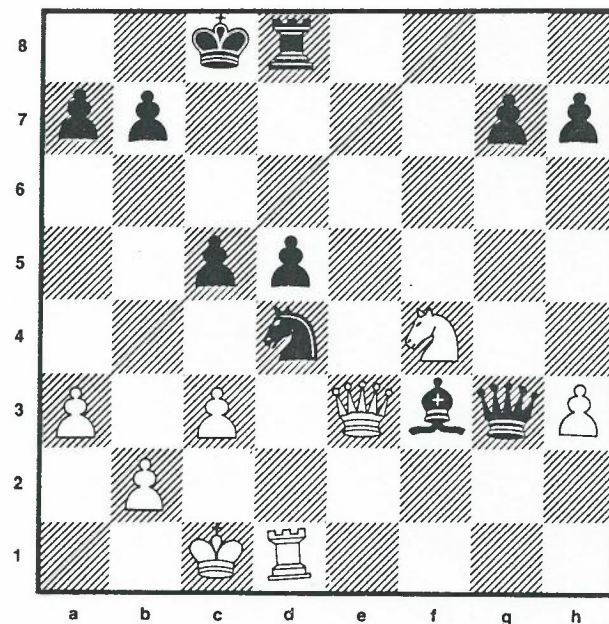
Bjarne Røhder - Lamhauge

1.	e4	e5
2.	Sc3	Lc5

3.	d3	Sc6
4.	a3	d6
5.	Le2	Le6
6.	Lg4 ?	Df6 !?
7.	Le3 ??	

Et dårligt gennemtænkt træk. Jeg vinder en kvalitet uden problemer med

7.	-	Lxe3
8.	fxe3	Dh4+
9.	g3	Dxg4
10.	Sce2	f5
11.	exf5	Lxf5
12.	Dd2	Sf6
13.	0-0-0	0-0-0
14.	Sc3	Le6
15.	Sge2	d5
16.	d4	Se4
17.	Sxe4	Dxe4
18.	Sc3	Dg6
19.	The1	Lg4
20.	Se2	exd4
21.	exd4	The8
22.	h3	Lf3
23.	Sf4	Txe1
24.	Txe1	Dxg3
25.	De3	Sxd4
26.	Td1	c5
27.	c3	

Sort trækker - og mister moralen og 1/2 p.

Hertil er alt gået OK. DVS at jeg har spillet på det niveau jeg nu engang har. Jeg burde måske have likvideret med 22. - , Lxe2 23. Txe2, Txe2 24. Dxe2, Dg5+, efterfulgt af et solidt angreb. Mit sikre point går desværre tabt i mine to næste træk, der hver især er katastrofale.

27. - g5 ??

Ak ja.... Det enkle træk 27. - , Sb3+ havde uundgåeligt gjort det af med hvid, pga af dronningetab. Uanset om hvids konge går til b1 eller c2, sætter den sorte løber skak med hhv Le4+ eller Lxd1+, og hvid taber sin dronning uden modydelse. Fx 27. - , Sb3+ 28. Kc2, Lxd1+ 29. Kd3, c4 mat!

Endvidere havde jeg en mulighed der hed 27. - , Dxf4 28. Dxf4, Se2+, efterfulgt af Sxf4. På den måde kunne dronningerne komme af vejen, til sorts fordel. Nå... vi må videre.

28. cxd4 gxf4 ??

Jeg opdagede mit famøse 27'ende træk da det var forsent. Det demoraliserede mig fuldstændigt, og må være forklaringen på at jeg dummede mig endnu engang. Med 28. - , gxf4 har jeg egenhændigt sat min dronning ude af spillet - afskærmet fra begivenhedernes centrum. Havde jeg spillet 28. - , Dxf4 havde jeg fremtvunget en dronningeafbytning, og haft to bønder + en løber i overvægt. Jeg kunne også, vistnok med held, have spillet 28. - , cxd4, fordi dronningen tvinges væk fra e3, hvor den står stærkt.

29. De6+ Td7

30. De8+ Kc7

31. De5+ Td6

Hvis jeg havde prisgivet tårnet med 31. - Kb6, havde jeg måske haft en fordel ?

32. dxc5 Lxd1

33. cxd6+ Kc6

34. d7 Kxd7

35. Dxd5+ Ke7 ?

36. Dxb7+ Kf6

37. Kxd1 Dd3+

38. Ke1 f3
39. Dc6+ Kf5
40. Dc5+ Kg6
Remis

Såvidt jeg har kunnet efterrationalisere havde jeg mange chancer for at vinde slutspillet, men min manglende erfaring var en for stor bét. Fx ville 38. - , De3+ efterfulgt af 39. --- , f3 have sat mig i en mere aggressiv position. Eller hvad mener I ?

- o -

Nå venner, er der nogen der har lært noget ? Om ikke andet så lærte Bjarne og undertegnede en hel del. Bjarne blev helt konfus, da jeg efter partiet viste ham min forspildte chance i diagramstillingen. "Sådan gør jeg aldrig mere", sagde han, og det han sikkert ret i.

Selv lærte jeg, at efter hvert træk, er der en ny stilling, der kræver en ny vurdering. Det er en gammel sandhed, men den er åbenbart ikke sivet ind endnu !

David Lamhauge

5

Den dag jeg skulle spille mit andet parti mod russeren begyndte ikke særlig godt.

Jeg ville tage af sted i god tid, men da jeg kom ned i garagen, hvor politiet havde været en enkelt gang for at snuse (og tage dækaftryk, formoder jeg), fandt jeg Porschen fuldstændig død.

Da jeg havde travlt, gik jeg i stedet ind efter nøglerne til Lissys BMW, men til min store overraskelse var den lige så ubrugelig som min egen vogn.

Ærgerlig måtte jeg løbe ind i huset for anden gang, kort orientere Lissy om sagen og ringe efter en taxa. Hun lovede at sørge for en mekaniker hurtigst muligt.

I de seneste dage havde jeg udelukkende koncentreret mig om min træning. Jeg følte mig meget kampivrig og var overbevist om, at jeg nok skulle opnå et godt resultat.

Det eneste jeg ikke kunne få ud af hovedet var mit uafgjorte parti mod miss Wilson. Snart ville jeg få bekræftet, om Jadespringeren blot var en fiks idé fra min side.

23

Noget kunne tyde på det.

Jeg slog russeren overlegent efter 37 træk, hvor han gav op over for en vanskelig situation, som han næppe ville have kunnet redde sig ud af.

Journalisternes spørgsmål haglede ned over mig; havde jeg allerede fra første træk set, hvor han ville hen? Hvad var det for en underlig variant jeg havde spillet med tårnet? Jeg lod som om det var min egen opfindelse, men i virkeligheden var det miss Wilsons. Umiddelbart kunne trækket forekomme fuldstændig fjollet, men ved en nærmere analyse viste det sig at være overmåde stærkt.

Til min store irritation baksede mekanikeren med bilerne i over en uge. Jeg havde håbet, at jeg kunne smutte ud til skoven for at få en afgørelse på partiet med miss Wilson.

Endelig en lørdag fik jeg mulighed for at tage derud, og da havde jeg tænkt de forudgående træk grundigt igennem.

Klokken var netop 13.00, da jeg satte mig på stubben.

Miss Wilson var ikke at se nogen steder.

Jeg spildte ikke tiden, men gav mig til at lave analyser på det medbragte bræt.

Uret passerede 15.00, og jeg havde stadig ikke

24

haft selskab af andre end et nysgerrigt egern. Veltfreds rejste jeg mig for at pakke sammen. Hun havde selvfølgelig givet op, især hvis hun havde fulgt min sidste kamp mod russeren.

Men i det samme fik jeg øje på hende ude på stien, hvor hun vinkede til mig og begav sig ind over grene og rødder.

- Har De ventet længe? smilede hun og hængte hundens snor på en grenstump. - Jeg har kigget efter Dem hver dag!

- Ja, jeg har været meget optaget, men jeg havde nu ikke glemt Dem, forklarede jeg og satte mig igen. - Nu skal jeg stille brikkerne op!

- Jeg fulgte Deres andet parti mod russeren, sagde hun begejstret. - De var fantastisk. Jeg kunne godt lide tårntrækket. Det bruger jeg ofte selv.

Jeg rømmede mig og så på hende.

- Hemmeligheden er, at jeg opdagede det første gang, da jeg spillede mod *Dem!*

- Er det sandt? Et af mine træk?

- Såmænd, det er et meget smukt træk. Hvor har De det fra?

- Jeg fandt selv på det engang. Det forekommer så indlysende, ikke?

- Jeg kan kun give Dem ret. Skal vi spille?

Den eftermiddag gik det for alvor op for mig, at miss Wilson ikke var nogen almindelig skakspiller.

Vi fortsatte partiet i halvanden time, hvor jeg påny måtte notere stillingen ned, fordi vi ikke var nået til en afgørelse.

Til trods for at jeg ikke viste nogen hensyn, var vi stadig meget jævnbyrdige. Jeg havde vundet to bønder fra miss Wilson, men hun havde til gengæld snuppet min ene springer og ved spilllets afbrydelse stod min hvidflettede løber særdeles skidt.

Jeg var i vildrede, da jeg kørte hjem. Hvem var denne gådefulde kvinde? Under spillet havde jeg forsigtigt fisket efter oplysninger, men hun havde været så optaget af spillet, at jeg aldrig fik noget ordentligt svar.

Jadespringeren kunne ikke være skyld i dette her, for så ville jeg højst tænkeligt også have tabt det andet parti til russeren.

Jeg følte mig underlig til mode. Jeg var svimmel ved tanken om min sære kvindelige modstander, som på én gang frastødte og tiltrak mig. Jeg fornemmede med stigende ubehag, at jeg blev mere og mere besat af tanken om at besejre hende. Så meget at jeg halvvejs begyndte at glemme den vigtige turnering.

En uges tid senere blev både mit parti mod miss Wilson og turneringen om verdensmesterskabet skubbet i baggrunden.

Om formiddagen kom jeg ud i indkørslen og fandt vores elskede hund, Killer, død foran garagen.

Lissy havde lukket den ud samme morgen, og da havde den virket rask og opført sig naturligt, men da den havde rundet de syv år, så måtte det jo ske en dag.

Det blev min tunge pligt at gå ned til Jimmy i legehuset og fortælle ham sandheden.

Dér sad det lille fjols og fyldte sig med chokolade.

Han misforstod mit dystre ansigt og begyndte straks på en forklaring om, at det var Killer, der havde ædt det meste. Selv havde han kun fået to stykker.

Jeg forsøgte nænsomt at forklare ham, hvad der var hændt, men han blev naturligvis helt knust og forsvandt omgående op på sit værelse.

Vi lod ham være lidt alene, men da aftensmaden var klar, havde han stadig ikke vist sig, og Lissy kiggede ind til ham.

Hun fandt ham bleg og klynkende på sengen. Vi lagde ham rigtigt i seng og ringede øjeblikkeligt efter lægen, der kom efter en times tid. Da han havde undersøgt drengen og hørt om hundens død, tilskrev han sygdommen en nerve-svækkelse forårsaget af dagens hændelse. Vi fik noget medicin og besked om at ringe, hvis hans tilstand blev værre. Han så frygtelig mat og døsigt ud.

Lissy og jeg skiftedes til at sidde hos ham det meste af natten, men allerede næste morgen havde han det bedre, og to dage efter var han på benene igen.

Resten af ugen brugte jeg til at købe en ny hvalp til Jimmy og svare på fanbreve fra begejstrede mennesker, der ønskede mig held og lykke med turneringens videre forløb.

Jeg skulle snart møde russeren igen, men selv om han nu var 1½ point foran mig, var partiet mod miss Wilson igen begyndt at spøge i mit hoved. Så meget at jeg brugte lige meget tid på begge modstandere.

Tredje gang jeg mødte miss Wilson i skoven, var jeg forberedt som var det selve verdensmestertitlen det gjaldt.

Ved et par stærke træk fik jeg reddet den hvid-feltede løber i sikkerhed fra min modspillers lumskedronning.

Spillet fortsatte denne gang mere jævnbyrdigt, men da jeg troede, at jeg nærmede mig en indkredsning af hendes konge, trak hun et par nye overraskelser ud af ærmet og snuppede mit ene tårn.

Jeg var ærgerlig og fascineret på én gang. Miss Wilson smilede sødt, næsten undskyldende over, at hun tillod sig at vinde brikker fra en stormester.

Til trods for mit tårntab, mente jeg dog at en længere tænkepause kunne føre mig frem til et nyt angreb, der ville blive væsentligt vanskeligere at undvige end det første.

Vi aftalte at mødes så snart som muligt.

Samme aften sad jeg til langt ud på natten. Jeg ville først gå i seng med forvisningen om, at jeg ikke havde overset nogen fælder.

Ved 02.00-tiden tog jeg en enkelt drink, og gik så i seng.

Den senere tids mange spekulationer gjorde, at

jeg næsten hver nat havde urolige drømme, hvor de samme elementer indgik.

Særlig ubehagelig var en forfølgelsesscene indover et endeløst skakbræt, hvor Tom Mallmann, udklædt som konge, halede ind på mig med et skudklart gevær.

Omkring skakbrættet stod Lissy, Jimmy, kommissær Ryder og miss Wilson som gigantiske kolosser og så anklagende ned på mig. Enten var de på størrelse med højhuse eller også var det mig selv, der var en diminutiv brik i dette rædselsfulde spil.

Bag miss Wilsons ene sko, der fyldte næsten hele horisonten, kom den hvide puddel frem. Dens enorme hoved nærmede sig truende. Den knurrede og spærrede gabet op, så jeg kunne se de lange tænder, der var formet som skakbrikker. Jeg skreg, da mørket opslugte mig ...

Noget trak mig ud af mareridtet ... Telefonens kimen i den anden ende af huset. Lyden døde hen.

Udenfor begyndte dagen i et svagt orange skær.

Forvirret og halvt i søvne humpede jeg ud på badeværelset for at fugte ansigtet med koldt vand.

Jeg havde stået et øjeblik, da noget fik mig til at lukke for vandet. Jeg lyttede. Det var en underlig fjern lyd. Som om nogen buldrede på hoveddøren nede i den anden ende af huset.

Hurtigt gik jeg tilbage gennem soveværelset og rev døren op ud til gangen.

En dyb rumlen og flagrende røg sprang ind i ansigtet på mig, og i et frygteligt sekund fattede jeg, at lysskæret ikke var det begyndende daggry.

Huset brændte!

Jeg løb gennem gangen og stoppede op øverst på trappen, hvor jeg havde frit udsyn over det meste af underetagen.

Alt var ét koghedt, rasende flammehav. Jeg skimtede nogle få sorte skygger af møblerne, før de blev fortæret af den grådige ild.

Nu kunne jeg også høre sirener og høj råben uden for huset. I det samme lød der et brag, da heden smadrede den store stuerude.

Det tog mig et par sekunder at komme over chokket, men så handlede jeg til gengæld også effektivt. Jeg fløj ind på Jimmys værelse, flåede ham ud af sengen og fortsatte tilbage til soveværelset, hvor Lissy vågnede, da jeg knaldede døren i efter os.

- Richie, hvad i ...

- Huset brænder! skreg jeg og fór hen til vinduet. - Skynd dig!

Idet jeg rev vinduet op, så jeg den første brandsprøjte dreje op i indkørslen.

- Vi er heromme! skreg jeg af mine lungers fulde kraft.

Flere mennesker, deriblandt vores naboer, stimlede sammen under vinduet, hvor en mand kom løbende med en stige.

Mens Lissy og Jimmy blev hjulpet ned, fik en pludselig, forrykt indskydelse mig til at løbe tilbage mod mit arbejdsværelse.

- Richie! råbte Lissy forskrækket og så efter mig.

- Jeg kommer straks, svarede jeg og sprang gennem korridoren. Her var ilden også begyndt at tage fat.

Dette var det rene vanvid, men da først tanken havde grebet mig, kunne jeg ikke slippe den. Inde i arbejdsværelset fandt jeg hvad jeg søgte: Notesbogen, hvori partiet mod miss Wilson stod nedskrevet.

På vejen tilbage hørte jeg en svag piben fra Jimmys værelse. Under sengen lå den arme hvalp og trykkede sig for røgen, der nu også sved mig voldsomt i øjnene.

Jeg greb den og løb tilbage til vinduet, hvor et par brandfolk hjalp os ned i sikkerhed.

- Åh Richie, gudskelov, græd Lissy og omfavnede mig og hvalpen. - Jeg havde aldrig tilgivet mig selv, hvis vi havde ladet den i stikken.

- Det gik, det gik, hviskede jeg forpustet og sikrede mig, at jeg stadig havde notesbogen i slåbroklommen.

Mine kampe accelererede til rene mesterpræstationer af partier.

Jeg slog russeren i tre partier efter hinanden, så jeg kom foran i point. Mine chancer var store, og jeg blev nu anset for sandsynlig vinder.

Partiet mod miss Wilson optog mig i ualmindelig høj grad. Jeg følte mig klemmt, men det virkede positivt på mit spil mod Monotonovitj Skarpikov.

Jeg havde opdaget en ny side af mig selv; jeg spillede bedst under pres.

Næste gang jeg mødtes med Miss Wilson, forstod hun selvfølgelig, hvorfor jeg ikke havde vist mig så længe.

Hun havde læst om branden og spurgte deltagende til min families helbredstilstand og situationen i almindelighed.

Den eftermiddag fik jeg for første gang fornemmelsen af, at jeg stod stærkest, men glæden blev kort. Miss Wilson var et overflødhedshorn af overraskelser. Hvis jeg havde siddet over for *hende* i finalen, havde end ikke Jadespringeren kunnet hjælpe mig, men omvendt havde jeg gennem de mange partier mod russeren bevist, at min berømte maskot var ganske overflødig.

Miss Wilson tog først en bonde og derefter min dronning!

Et sekund så hun ud, som om hun tøvede med at tage den, og bagefter så hun på mig med et kort, næsten sørgmodigt smil.

Det var på det tidspunkt, at jeg fornemmede, hvor det bar hen. Nu var jeg svag. Tre officerer bagud, hvoraf den ene var dronningen. Det mest fornuftige ville være at vælte kongen, men jeg var stædig. Jeg havde stadig et tårn, en springer og begge løbere. Ingen af mine bønder stod til en umiddelbar ombytning til dronning, men det kunne måske ændres.

Da vi skiltes stod jeg længe og så efter miss Wilson. Jeg greb irriteret mig selv i at ønske, at hun var min kone. Hvad kunne jeg ikke have udrettet med hende som træningspartner gennem tolv år?

Jeg var »hjemme« til spisetid.

Vi var midlertidigt flyttet på hotel, og direktøren havde insisteret på at lade os spise gratis, fordi han kendte vores situation. Han lagde nu heller ikke skjul på, at min tilstedeværelse var god reklame.

Indtil forsikrings-selskabet havde foretaget en undersøgelse af, hvordan branden var opstået, stod spørgsmålet om skadeserstatningen hen i det uvisse. Jeg havde bange anelser om, at en af mine cigaretter kunne være årsag til katastrofen, men det holdt jeg naturligvis for mig selv.

Kampene mod russeren fortsatte. Han vandt nogle partier, så vi kom til at stå lige.

Jeg fornemmede, at en nedtur var på vej, så jeg gik og ønskede, at presset på mig ville blive større.

Det blev det!

En aften hvor jeg sad og ventede på, at Lissy skulle komme tilbage til middag, blev der banket på døren og direktøren kom ind i selskab med kommissær Ryder.

Tanken om Jadespringeren slog mig påny med rædsel. Jeg kunne straks fornemme, at han ikke kom på grund af de sædvanlige spørgsmål.

Jeg koncentrerede mig fuldstændigt om at virke afslappet, men på hele hans holdning blev jeg snart klar over, at årsagen til hans visit var en ganske anden.

- Mr. Kent! begyndte han og satte sig over for mig. - Det gør mig forfærdelig ondt at måtte meddele Dem ... at Deres kone er død!

Han blev til et tåget omrids, mens jeg forsøgte at stykke ordene sammen til en meningsfyldt sætning.

- Hvad mener De? udbrød jeg langt om længe.

- Hvorledes ...?

- Hun blev bragt ind på hospitalet for halvanden time siden, fortsatte Ryder med dybe furer i panden. - Hendes bil blev fundet et halvt hundrede meter inde på en mark, lige efter et uoverskueligt vejsving. Vi formoder, at hun har haft for meget fart på, men vores teknikere er for øjeblikket ved at undersøge vognen nærmere.

Jeg forsøgte at synke, men min strube var fuldstændig snøret sammen.

- Var hun ... E... er hun ...?

- Hun var død på stedet, mr. Kent. En landmand hørte braget og fandt hende. Hun har ikke mærket noget.

Resten af aftenen gik jeg rundt i en omtåget tilstand. Jeg kunne simpelt hen ikke få mig selv til at fortælle Jimmy det lige straks, så i første omgang forklarede jeg ham bare, at Lissy var kørt galt og skulle ligge på hospitalet.

Næste morgen blev jeg ringet op af kommissær Ryder, der bad mig komme ind til ligsynet samme eftermiddag. Teknikerne havde fundet ud af, at bremsesystemet havde svigtet i det skæbnesvangre øjeblik.

Russeren var magtesløs. Jeg spillede bedre end nogensinde. Verden var chokeret over, at »Den Evige 2'er«, der nu også gik under øgenavnet »Verdens Uheldigste Stormester«, kunne udvise et så koldblodigt skakspil. Journalisterne brugte vendinger som »sublime træk« og »ballet på skakbrættet«, men det fik jeg ikke min kone tilbage af.

Jeg var ikke længere i tvivl om, at jeg kunne tage titlen, men jeg begyndte at blive ligeglad. Mit liv var blevet tomt. Nu havde jeg kun Jimmy.

Ydermere begyndte kommissær Ryder at dukke op igen. Nu for at stille spørgsmål i forbindelse med bilulykken, og jeg fornemmede lynsnart en række indirekte hentydninger, som om jeg skulle have pillet ved bremsesystemet.

Jeg var rystet over politiets insinuationer, hvilket jeg heller ikke lagde skjul på over for den duknakkede kommissær, men langsomt blev jeg opmærksom på en række mærkværdige sammentræf eller ...

Det hele kunne umiddelbart forekomme ganske tilfældigt, men da jeg begyndte at tænke nærmere over sagen, voksede min mistanke ... alt passende ind i billedet i et horribelt puslespil.

Dagen før jeg skulle spille det afgørende parti mod russeren, kørte jeg ud i skoven.

Miss Wilson sad på træstubben og ventede på mig. Hun kunne med det samme fornemme, at der var noget galt.

- Richard, du ser så ... oprørt ud. Er der noget galt?

Vi var efterhånden kommet på fornavn.

- Sig mig, hvem *er* du egentlig? spurgte jeg kort og begyndte at stille brikkerne op på brættet.

- Hvad mener du? smilede hun undrende.

- Hvad er din baggrund? Hvor kommer du fra? Jeg aner næsten ingenting om dig, fortsatte jeg og gjorde mit første velforbredte træk.

- Jeg er bare en ensom pige, svarede hun reserveret og foretog i det samme et overraskende modtræk, der slog mig helt ud af balance. - Har du ikke kunnet mærke det?

Jeg forstod ikke rigtig spørgsmålet og hørte det kun halvt. Med ét eneste træk havde hun totalt ændret situationen på brættet.

Jeg erkendte allerede her, at jeg gik min undergang i møde. Få træk og kongen ville være indkredset.

Hun vidste det. Jeg vidste det.

Vi rykkede et par gange i tavshed. Hun holdt en pause før det afgørende træk. Nådestødet. Ved at flytte sin dronning frem kunne hun gøre mig mat.

Nu var øjeblikket inde.

Jeg så på hende og tog notesbogen frem.

- Som du ved, har jeg noteret alle trækkene i dette mærkværdige parti! begyndte jeg. - Og jeg har gjort nogle meget usædvanlige opdagelser!

Hun tog imod bogen og læste:

1. møde: 2 bønder

2. møde: 1 springer + 1 løber (stærkt truet)

3. møde: 1 tårn + 1 løber (reddet)

4. møde: 1 dronning + 1 bonde

- Vi har nu mødtes over dette parti fem gange, hvis vi regner i dag med, forklarede jeg. - På papiret ser du mine tab. Efter første møde manglede jeg to bønder. Få dage senere ville hverken min kones eller min egen vogn starte. Reparationerne kostede en formue. Et sammentræk? Måske!

Anden gang mistede jeg en springer, og min hvidfældede løber kom i livstruende vanskeligheder. Et par dage senere døde vores hund. Først troede jeg det var alderdom, men nu har jeg fundet ud af, at det må være *forgiftning!* Og her kommer en mystisk æske chokolade ind i billedet, som en anonym beundrer havde sendt mig. Min søn havde forgrebet sig på chokoladen sammen med vores hund. Hunden fik adskillige stykker, mens min søn kun nåede at spise ganske lidt, fordi jeg kom og forstyrrede ham. Vi troede, at Jimmy var blevet syg af sorg over hundens død, men først og fremmest blev han syg af en lettere forgiftning. En tilfældighed? Mon dog!

Ved det tredje møde faldt mit ene tårn. To dage senere brændte vores hus ned til grunden, og hele familien var nær omkommet. Hændeligt uheld? Jeg ved snart ikke! Brandvæsenet kunne ikke afgøre det med sikkerhed.

Og sidst tog du min dronning og en bonde mere ... du læser jo aviser, så du må vide, at min kone er død i en trafikulykke. Bremsesystemet svigtede. Slitage? Tja, men naturlig eller kunstig frembragt? Hvem er du, Caroline Wilson?

Under hele min forelæsning havde hun blot siddet ubevægelig og stirret tomt på mig. Lidt efter lidt ændredes udtrykket i hendes ansigt. Jeg havde aldrig set hende sådan før.

- Skak har domineret mit liv, hviskede hun li-

gesom ud i luften. – Jeg var syv år, da min far lærte mig spillet. Et års tid senere kunne jeg slå ham næsten uden at se på brættet. Så snart han opdagede mine evner, blev min mor til en bifigur i familien. Vi spillede og spillede, mens min mor blev overladt til sig selv. I de følgende år blev hun mere og mere sær, men vi ænsede det knapt nok. Ustandseligt trak han mig tilbage til skakbrættet. Der var ikke noget at gøre. Jeg elskede jo både ham og spillet. Han arbejdede sig op til at blive en meget stærk spiller og fik store ambitioner om at blive verdensmester, men selv om han havde nået en stormesterstatus, så ville han aldrig blive verdensmester. Det kunne jeg godt se, men jeg nænede ikke at sige det til ham. Vi fortsatte imidlertid frem mod det perfekte makkerskab ... Og så en dag, da vi kom hjem efter en turneringskamp, som min far havde spillet, fandt vi min mor i soveværelset med fire tomme pilleglas ved siden af sig. Hun blev kørt på hospitalet, men det var for sent. Caroline Wilson, den skygge der i mange år havde kredset omkring os, var nu gledet endeligt ind i mørket. Hun var blevet en så ubetydelig del af vores verden, at selv jeg glemte hende alt for hurtigt ...

– Caroline Wilson! Men hvorfor i alverden bruger du din mors navn ...?

Hun svarede ikke. Pludselig var der noget, der faldt mig ind.

– Hvis din far er stormester, så må jeg da kende ham, fik jeg omsider fremstammet. – Hvad hedder han?

– Tom Mallmann!

Jeg var målløs, kunne ikke få en lyd frem.

– Min far udtænkte et vanvittigt svindelnummer! fortsatte hun. – Han var ikke døv. Høreapparatet indeholdt i virkeligheden en modtager, der skulle opfange mine morsesignaler. Ved hjælp af en »Sound Communicator«, et chipsstyret apparat på størrelse med en tændstikæske, der kan sende lydssignaler over korte afstande, sad jeg i turneringssalen blandt publikum og spillede alle Tom Mallmanns partier!

Jeg fik en ubændig trang til at le hysterisk, men jeg beherskede mig, da det gik op for mig, hvad hun egentlig sagde.

– Du er altså verdensmesteren!

Hun nikkede ligegyldigt.

– Jeg ønskede til sidst selv at blive den største. Jeg havde evnerne, men ikke kønnet. Det havde min far til gengæld, og gennem ham kunne jeg nå vores fælles mål. Min far ville gerne huskes som enspænderen og skakgeniet Tom Mallmann. Enspænder var han godt nok, skakgeni kun til dels. Men alt gik perfekt ... indtil du dukkede op og skød ham!

Jeg forsøgte at sige noget, men ordene ville ikke ud.

– Partiet her er faldet tilfældigt ud, mumlede hun tørt. – Jeg besluttede at følge skæbnen. Bilerne var nemme at pille ved. Garagen stod åben. Chokoladen var egentlig tiltænkt din kone og søn. Jeg huskede et interview, hvor din sukkersyge kom på tale, og branden var kun for husets skyld.

– Du er sindssyg! gispede jeg krampagtigt.

– Skakken blev min forbandelse som den blev din, svarede hun hårdt. – Du tog af mit, jeg tog af dit, men du begyndte ...

– Hvad taler du om? Jeg kender intet til Tom Mallmanns død. Jeg ...

Hun strakte en spinkel, knyttet hånd frem imod mig og åbnede den.

I hendes håndflade lå Jadespringeren!

– Politiet må have overset den, forklarede hun roligt. – Jeg fandt den et stykke fra skråningen, hvor du havde siddet. Selvfølgelig kunne jeg have afleveret den, men så havde jeg risikeret, at du måske slap med en betinget straf. Du var jo en kendt person ...

En frosthinde af frygt omsluttede mig.

– Hvad fanden mener du med, at jeg var en kendt person? råbte jeg og gjorde mine til at springe op.

Men inden jeg kunne komme på benene, havde hun stukket den anden hånd i frakkelommen og halet en pistol frem.

– Nej, hør nu ... begyndte jeg, men gav op da jeg mødte udtrykket i hendes blik. Det rummede intet andet end dyb tomhed.

Hun pegede direkte på mig med pistolen.

– Caroline, for Guds skyld ...

Mit blik sprang fra den tavse, sorte munding ned til hendes anden hånd, der nærmede sig skakbrættet. Hun rykkede den hvide dronning frem.

– Du er skakmat, Richard Kent! hviskede hun.